

מגדל העבריים

לילאן גאסק

הטטו, החשמן של העיר מיינץ על נהר ריין היה איש עשיר וקמצן. במקום להקדיש את עצמו לתפילה ועזרה לנזקקים חשב רק על הגדלת עושרו ובזמן שלאנשי העיר לא היה מספיק אוכל, ארגזי הכסף שלו היו מלאי זהב.

החוות שלו הצליחו יותר טוב מכל האחרות במדינה, אך הוא לא חשב כלל על סבל של אחרים. באביב שנת 913 הנהר ריין עבר על גדותיו והציף שדות במקומות נמוכים. היבול אבד והארץ הייתה על גבול כפן. אנשי כפרים שראו רעב מתקרב באו לבקש את עזרתו.

"רחם-נא, חשמן אדיב, על נשותינו וילדינו הרעבים" אמרו "הם ימותו מרעב, בזמן שאסמיק מלאי חיטה."

אך החשמן רק צחק "לא אוכל לעשות כלום" אמר "תדאגו לכם בעצמכם." ויום אחרי יום נתן להם אותה התשובה.

"החיטה שלי יקרה לי מדי" אמר מדי פעם "כדי לבזבז אותה על עכברים רעבים כמוכם." אך גם

דברים איומים אלה לא גרמו להם להפסיק לבקש עזרה כי היו מיואשים לגמרי.
בסוף אמר להם הטטו לגשת לאסם גדול אחד משלו, שהיה במקרה ריק, ואמר ששם יפגוש אותם וימלא את בקשותיהם.
הפעם התאוששו קצת האומללים. עיניהם התחילו לזרוח בתקווה ולרגליים החלשות נוסף כוח חדש. הם גררו את עצמם לאסם ותוך זמן קצר התאספו בו רבים.
"תקבלו היום לחם" אמרו לילדיהם, והילדים חדלו לבכות.
בזמן שנקבע הופיע החשמן הטטו עם המשרתים שלו. עיניו בערו בשנאה ושפתיו התהדקו חזק כשהביט על הקהל הרעב דרך דלתות פתוחות של האסם. אך במקום להיכנס אמר למשרתיו לסגור את דלת האסם ולחסום אותה היטב. וכשהדבר נעשה ציווה להבעיר את הבניין.
בינתיים האנשים הרעבים הודו לאלוהים שריכך את לבו וברכו את שמו של הטטו. הם ציפו שהוא יכנס מיד, אך הזמן עבר והוא לא בא. כדי שלא יהיה

מחנק מדי אחד האנשים פתח חלון האסם וזה הרגיז את הטטו עוד יותר.
"הטרדתם אותי כמו עכברושים" אמר "ועכשיו גם תמותו כמו עכברושים." רעש הקירות הבוערים נתן לאנשים להבין את כוונתו. למרות הצעקות ותחנונים הם נשרפו חיים ובזמן שמשרתיו של החשמן החווירו מרוב אימה, החשמן הביט בשקט מוחלט על השריפה. כשמהאסם לא נשארה אלה ערמת עפר, הוא חזר לארמונו לאכול ארוחה דשנה.
באותו הלילה שנתו הופסקה מדי פעם על ידי רעשים, כאילו עכברים ועכברושים מתרוצצים על הרצפה ומכרסמים בדבר מה שמצאו. למחרת ראה שתמונתו, שצוירה על ידי אומן מפורסם ותארה אותו בבגדים מפוארים, כורסמה כליל. הוא יכול היה לראות סימני שיניים של חיות במיוחד במקום בו צוירו פניו, והוא נרעד למרות רצונו.
אחרי מספר דקות אחד המשרתים הגיע בריצה וסיפר שהמוני עכברים ועכברושים מתקרבים אל הארמון מכוון האסם השרוף.

"

הם באים הנה במהירות, אדוני" קרא בחוסר נשימה. בהלה אחזה באיש שביצע את הפשע האיום. הוא עלה על סוס והתחיל לברוח בדהירה, אך היל העכברושים רדף אחריו והיה כבר קרוב אליו. הוא הגיע לחוף הנהר ריין, ראה שם סירה קטנה ובכל כוחו חתר אל מגדל האבן שעמד באמצע הזרם. הוא נכנס פנימה, חסם את הדלת והסתתר באחת הפינות מלאות אבק. שם הוא חשב את עצמו בטוח לפחות לזמן מה. אך כשהביט דרך סדק שבין אבני הבניין ראה שהעכברושים והעכברים טרפו את הסוס שלו ועכשיו חצו את הנהר בשחייה. למרות שהזרם היה חזק הם הגיעו למגדל והחשמן יכול היה לשמוע איך הם מטפסים על האבנים מכל הצדדים. הוא שמע אותם מכרסמים דלתות וחלונות. אפילו האנשים העניים לא סבלו כפי שהוא סבל מרוב אימה.

בסוף העכברושים והעכברים נכנסו לתוך חלל המגדל והתנפלו עליו. הוא התגונן בפניהם כמה

שרק יכול היה, דרס אותם ברגליים, קרע אותם
בידיו, כל זה לשווא. העכברושים עלו עליו כמו גלים
על צוק בים ובקרוב החשמן נכנע לגלי המכרסמים.
כעבור ימים אחדים, כאשר המשרתים התגברו על
הפחד ונכנסו למגדל, לא נשארו כבר סימנים רבים
מהנעשה שם.

זהו הסיפור של מגדל העכברים בקרבת העיר בינגן
על נהר ריין. אנשי המקום מצביעים על המגדל
כמקום בו החשמן הטטו מצא את מותו.

